TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 15. februārī *

Lieta C-239/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *hof van beroep te Brussel* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 30. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 3. jūnijā, tiesvedībā

BVBA Management, Training en Consultancy

pret

Benelux-Merkenbureau.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents), Dž. Arestis [*G. Arestis*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Benelux-Merkenbureau* vārdā — E. de Grīss [*L. de Gryse*] un B. Dauve [*B. Dauwe*], *advocaten*,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — N. Rasmusens [*N. Rasmussen*] un H. van Vlīts [*H. van Vliet*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 6. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "direktīva") interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts prāvas ietvaros starp *BVBA Management, Training en Consultancy* (turpmāk tekstā — "*MT & C*") un *Benelux-Merkenbureau* (Beniluksa Preču zīmju birojs, turpmāk tekstā — "*BBM*") sakarā ar *BBM* atteikumu attiecībā uz dažādām precēm un pakalpojumiem reģistrēt kā preču zīmi vārdisku apzīmējumu "The Kitchen Company", ko pieteica *MT & C*.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Saskaņā ar pirmo apsvērumu direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu tiesību aktus par preču zīmēm, lai novērstu būtiskas atšķirības, kas var radīt kavēkļus preču brīvai apritei, kā arī pakalpojumu sniegšanas brīvībai un var izraisīt konkurences traucējumus kopējā tirgū.

4 Tomēr no direktīvas trešā apsvēruma izriet arī, ka tās mērķis nav dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptveroša tuvināšana un tajā paredzētā tuvināšana ir ierobežota ar tām attiecīgo valstu tiesību normām, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu.

5 Direktīvas piektajā apsvērumā ir uzsvērts, ka dalībvalstis ir arī tiesīgas noteikt procesuālos noteikumus attiecībā uz preču zīmju reģistrāciju un ka ir jānosaka it īpaši reģistrācijas procedūras veids.

6 Direktīvas septītajā apsvērumā ir precizēts, ka mērķu, uz kuriem tiecas dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm tuvināšana, sasniegšana prasa, lai nosacījumi reģistrētas preču zīmes iegūšanai un paturēšanai visās dalībvalstīs kopumā būtu vienādi; un ka pamatojumi reģistrācijas noraidījumam [atteikumam] vai spēkā neesamībai, kas attiecas uz pašu preču zīmi, piemēram, jebkādas atpazīstamības trūkums [atšķirtspējas neesamība], ir izsmeļoši jāuzskaita.

7 Direktīvas 3. pantā ar virsrakstu "Iemesli atteikumam vai spēkā neesamībai" paredzēts:

"1. Nereģistrē vai piereģistrēšanas gadījumā pasludina par spēkā neesošiem:

[..]

b) preču zīmes, kam nav nekādas atšķirtspējas;

c) preču zīmes, kas sastāv tikai no apzīmējumiem vai norādēm, kuri var noderēt tirdzniecībā, lai apzīmētu preču veidu, kvalitāti, daudzumu, paredzēto nolūku, vērtību, ģeogrāfisko izcelsmi vai preču ražošanas vai pakalpojuma sniegšanas laiku, vai citas preču raksturīgas pazīmes;

[..].

3. Preču zīmei neatsaka reģistrāciju vai nepasludina to par spēkā neesošu saskaņā ar 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu, ja pirms reģistrācijas pieteikuma datuma un turpmākajā tās lietošanā preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju. Ikviena dalībvalsts bez tam var paredzēt, ka šo normu piemēro arī tad, ja atšķirtspēja iegūta pēc reģistrācijas pieteikuma datuma vai pēc reģistrācijas datuma.

[..]"

8 Direktīvas 13. pantā ar virsrakstu "Iemesli atteikumam vai atcelšanai, vai spēkā neesamībai attiecībā tikai uz dažām precēm vai pakalpojumiem" ir paredzēts:

"Ja pamatojums preču zīmes reģistrācijas atteikumam vai atcelšanai, vai spēkā neesamībai pastāv attiecībā tikai uz dažām precēm vai pakalpojumiem, kam šī preču zīme tikusi pieprasīta vai reģistrēta, reģistrācijas atteikums vai atcelšana, vai spēkā neesamība attiecas tikai uz šīm precēm vai pakalpojumiem."

Valsts tiesiskais regulējums

9 Beniluksa vienotais likums par preču zīmēm, kas stājās spēkā 1996. gada 1. janvārī, tika grozīts ar 1992. gada 2. decembra protokolu par grozījumiem minētajā likumā (1996. gada 12. marta *Moniteur belge*, 5317. lpp.; turpmāk tekstā — "*LBM*"), lai transponētu direktīvu trīs Beniluksa dalībvalstu tiesību sistēmās.

10 *LBM* 1. pantā paredzēts:

"Par individuālām preču zīmēm uzskata nosaukumus, zīmējumus, nospiedumus, zīmogus, burtus, ciparus, preču vai to iepakojuma formas un visus citus apzīmējumus, ar kuru palīdzību var atšķirt uzņēmuma preces.

[..]"

11 *LBM* 6.a pantā noteikts:

"1. Beniluksa Preču zīmju birojs nereģistrē pieteikumu, ja tas uzskata, ka:

a) reģistrācijai pieteiktais apzīmējums neveido preču zīmi 1. panta izpratnē, it īpaši, ja tai nav jebkādas atšķirtspējas, kā tas ir paredzēts Parīzes konvencijas 6. *quinquies* panta B daļas 2. apakšpunktā;

[..].

2. Reģistrācijas atteikumam ir jāattiecas uz visu preču zīmi veidojošo apzīmējumu. To var ierobežot attiecībā uz vienu vai vairākām precēm, kuru apzīmēšanai preču zīme ir paredzēta.

3. Beniluksa Preču zīmju birojs paziņo reģistrācijas pieteikuma iesniedzējam nekavējoties un rakstveidā par savu nolūku reģistrāciju atteikt kopumā vai daļēji, norādot pamatojumu un iespēju atbildēt īstenošanas regulā noteiktā termiņā.

4. Ja Beniluksa Preču zīmju biroja iebildumi pret reģistrāciju nav atspēkoti noteiktajā termiņā, reģistrācijas pieteikums ir kopumā vai daļēji atteikts. Beniluksa Preču zīmju birojs par to paziņo reģistrācijas pieteikuma iesniedzējam nekavējoties un rakstveidā, norādot atteikuma pamatojumu un informējot par 6.b pantā minētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz šo lēmumu.

[..]"

12 Atbilstoši *LBM* 6.b pantam:

"Reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs var divu mēnešu laikā pēc 6.a pantā [4. punkts] minētā paziņojuma saņemšanas iesniegt prasības pieteikumu par to, lai tiktu izdots rīkojums par [preču zīmes] pieteikuma reģistrāciju, *Cour d'appel de Bruxelles* [Briseles Apelācijas tiesa], *Gerechtshof de La Haye* [Hāgas Apelācijas tiesa] vai *Cour d'appel de Luxembourg* [Luksemburgas Apelācijas tiesa]. [..]"

13 Visbeidzot, preču vai pakalpojumu preču zīmju reģistrācijas procedūrā *BBM* ņem vērā preču un pakalpojumu klasifikāciju, kas ietverta pārskatītajā un grozītajā 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumā par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām (turpmāk tekstā — "Nicas nolīgums"), kura līgumslēdzējas puses ir visas trīs Beniluksa valstis.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

14 2000. gada 7. aprīlī *MT & C*, prasītāja pamata prāvā, iesniedza *BBM* pieteikumu reģistrēt kā preču zīmi vārdisku apzīmējumu "The Kitchen Company" attiecībā uz dažām precēm, kas atbilstoši Nicas nolīgumam ietilpst 11., 20. un 21. klasē, kā arī pakalpojumiem, kas ietilpst 37. un 42. klasē.

15 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem ir lūgta preču zīmes aizsardzība, tika norādīti par katru no minētajām klasēm. Kas attiecas uz 21. klasi, pieteikums bija par virtuves piederumiem, kā arī galda un virtuves traukiem, kas izgatavoti no stikla, porcelāna, metāla, kas nav dārgmetāls, sintētiskajiem materiāliem un fajansa.

16 2001. gada 24. aprīlī ar pagaidu lēmumu un 2002. gada 25. februārī ar galīgo lēmumu *BBM* paziņoja atteikumu reģistrēt vārdisku preču zīmi "The Kitchen Company" sakarā ar atšķirtspējas neesamību atbilstoši *LBM* 6.a panta 1. punkta a) apakšpunktam.

17 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka *BBM* nav formulējusi savus apsvērumus atsevišķi par katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir lūgta aizsardzība, bet ir nolēmusi, ka iesniegtajam apzīmējumam nav nekādas atšķirtspējas attiecībā uz visu pieteikto aizsardzību.

18 *MT & C* iesniedza prasību *hof van beroep te Brussel* (Briseles Apelācijas tiesa), lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu un paredzot *BBM* pienākumu reģistrēt preču zīmi galvenokārt attiecībā uz visām pieteiktajām klasēm un pakārtoti attiecībā uz klasēm, attiecībā uz kurām iesniedzējtiesa uzskata, ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei ir atšķirtspēja.

19 *Hof van beroep te Brussel* apstiprināja *BBM* lēmumu, saskaņā ar kuru vārdiskajam apzīmējumam "The Kitchen Company" nav nekādas atšķirtspējas attiecībā uz visu preču un pakalpojumu kopumu, kas minēts reģistrācijas pieteikumā, izņemot dažas 21. klasē ietilpstošās preces.

20 Šajā sakarā *hof van beroep te Brussel* norāda, ka šajā klasē ietilpstošo preču vidū preču zīmi aprakstošs raksturs ir tikai dažiem virtuves piederumiem, ņemot vērā to veidu un funkciju. Attiecībā uz citām precēm iesniedzējtiesa uzskata, ka vārdu salikums "The Kitchen Company" spontānas valodnieciskas asociācijas aspektā vidusmēra patērētāja uztverē nenorāda uz to, kam preces ir paredzētas. Līdz ar to pretēji *BBM* viedoklim šī tiesa uzskata, ka, tā kā nepastāv preču zīmes aprakstošs raksturs un tā kā *BBM* nav norādījis vai apsvēris nevienu citu reģistrācijas atteikuma pamatojumu, preču zīmei ir atšķirtspēja attiecībā uz šīm precēm.

21 Tomēr, atsaucoties uz *Cour de justice Benelux* 2003. gada 15. decembra spriedumu lietā A 2002/2 *BBM/Vlaamse Toeristenbond*, *BBM* iesniedzējtiesā uzsvēra, ka tā nevar izvērtēt *MT & C* pakārtoto lūgumu, jo *MT & C* nav prasījusi reģistrāciju, ierobežojot to ar dažām precēm, nedz savā sākotnējā prasībā, nedz savā sūdzībā *BBM*, un ka minētā tiesa nevar izskatīt prasījumus, kuri pārsniedz *BBM* lēmuma ietvarus vai kuri tajā nav tikuši iesniegti.

22 *Hof van beroep te Brussel* uzskata, ka it īpaši no Tiesas 2004. gada 12. februāra sprieduma lietā C-363/99 *Koninklijke KPN Nederland* (*Recueil*, I-1619. lpp.) izriet, ka kompetentajai iestādei ir jāpārbauda reģistrācijas pieteikums attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, par kuriem ir lūgta aizsardzība, un ka šī iestāde var nonākt pie dažādiem secinājumiem atkarībā no aplūkotajām precēm un pakalpojumiem. Iesniedzējtiesa uzskata, ka loģiski no tā būtu jāizriet, ka šādā gadījumā minētajai iestādei šie secinājumi ir jānorāda pagaidu atteikuma lēmumā un attiecīgā gadījumā — galīgajā lēmumā.

23 Iesniedzējtiesa norāda arī, ka nav izslēgts, ka nozīmīgie fakti un apstākļi varētu mainīties laika posmā starp brīdi, kad kompetentā iestāde pieņem savu lēmumu, un brīdi, kad tiesa izskata prasību par šo lēmumu.

24 *Hof van beroep te Brussel* tomēr uzskata, ka tādu tiesību normu ietvaros kā *LBM* 6.a un 6.b pantā paredzētās tāda kompetentās iestādes prakse pieņemt lēmumus kā pamata lietā, ka iesniegtajam apzīmējumam nav nekādas atšķirtspējas attiecībā uz visu lūgto aizsardzību, nenorādot atsevišķi apsvērumus attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, var liegt tiesai, kurā iesniegta prasība par šādu lēmumu, ņemt vērā visus nozīmīgos faktus un apstākļus. Faktiski atteikuma pamatojuma neesamība attiecībā uz vienu no reģistrācijas pieteikumā minētajām precēm, bet ne attiecībām uz citām, var būt nozīmīgs fakts šī pieteikuma izvērtēšanai. Tomēr, nepastāvot galīgam secinājumam par katru no precēm vai pakalpojumiem atsevišķi, valsts tiesiskajā regulējumā paredzēts, ka šī tiesa var spriest tikai par to, par ko spriedusi kompetentā iestāde un tikai par tās lēmumu.

25 Šādos apstākļos *hof van beroep te Brussel* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai preču zīmju iestādei pēc tam, kad tā ir veikusi visu nozīmīgo faktu un apstākļu pārbaudi par absolūto atteikuma pamatojumu, tās pagaidu un galīgajā lēmumā par [preču zīmes reģistrācijas pieteikumu] ir jānorāda tās secinājumi atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tiek lūgta preču zīmes aizsardzība?

2) Vai nozīmīgie fakti un apstākļi, ko ņem vērā tiesa prasības par preču zīmju iestādes lēmumu gadījumā, var būt atšķirīgi, ievērojot laikposmu, kas pagājis starp abu [..] lēmumu pieņemšanas brīžiem, vai arī šai tiesai ir jāņem vērā tikai tādi fakti un apstākļi, kas bija zināmi brīdī, kad preču zīmju iestāde pieņēma savu lēmumu?

3) Vai [..] Tiesas sniegtā interpretācija [iepriekš minētajā] spriedumā lietā [*Koninklijke KPN Nederland*] pieļauj, ka valsts tiesību akti par [minētās] tiesas jurisdikciju tiek interpretēti tā, ka tie liedz tiesai ņemt vērā jebkādas nozīmīgo faktu vai apstākļu izmaiņas vai lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem [atsevišķi]?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

26 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīva ir interpretējama tādējādi, ka kompetentajai iestādei, atsakot preču zīmes reģistrāciju, savā lēmumā ir jānorāda secinājums, pie kura tā ir nonākusi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kas minēti reģistrācijas pieteikumā, neatkarīgi no tā, kādā veidā šis pieteikums ir formulēts.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

27 *BBM* uzskata, ka fakts, ka atteikuma pamatojuma esamība ir jāizvērtē, ņemot vērā preces un pakalpojumus, attiecībā uz kuriem ir iesniegts preču zīmes reģistrācijas pieteikums, neprasa vienmēr norādīt atsevišķi par katru no pieteikumā minētajām precēm un pakalpojumiem iemeslu, kādēļ reģistrācija ir jāatsaka vai nē.

28 Turpretī Vācijas valdība norāda, ka kompetentajai iestādei principā savā lēmumā ir jānorāda secinājumi, pie kuriem tā ir nonākusi atsevišķi par katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir lūgta preču zīmes aizsardzība. Tomēr minētā iestāde varētu atkāpties no pienākuma norādīt šos secinājumus it īpaši par katru no minētajām precēm vai minētajiem pakalpojumiem, ja dažus no tiem, sakarā ar kuriem ir jāveic identisks vērtējums par apzīmējuma spēju tikt aizsargātam, ir iespējams sagrupēt.

29 Atbilstoši Eiropas Kopienu Komisijas uzskatam, kompetentajai iestādei lēmums atteikt reģistrēt preču zīmi ir jāpamato attiecībā uz visām precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem šī reģistrācija ir lūgta. Tomēr tā varētu aprobežoties ar vispārīgu pamatojumu, ja tā uzskata, ka [pamatojums] attiecas uz visām konkrētajām precēm un pakalpojumiem.

Tiesas vērtējums

30 Vispirms ir jāatgādina, ka atteikuma pamatojumu izvērtēšanai, kas minēta it īpaši direktīvas 3. pantā, kas veikta reģistrācijas pieteikuma laikā, ir jābūt izsmeļošai un pilnīgai, lai izvairītos no tā, ka preču zīmes tiek reģistrētas neatbilstošā veidā (iepriekš minētais spriedums lietā *Koninklijke KPN Nederland*, 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Turklāt Tiesa ir nospriedusi — ja preču zīmes reģistrācija vienmēr tiek lūgta attiecībā uz reģistrācijas pieteikumā minētajām precēm un pakalpojumiem, jautājums par to, vai uz preču zīmi ir attiecināms viens no reģistrācijas atteikuma pamatojumiem, kas minēts direktīvas 3. pantā, vai nē, ir jāizvērtē *in concreto* saistībā ar šīm precēm un pakalpojumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Koninklijke KPN Nederland*, 33. punkts).

32 Tāpat Tiesa ir nospriedusi, ka, ja preču zīmes reģistrācija tiek lūgta attiecībā uz dažādām precēm un pakalpojumiem, kompetentajai iestādei ir jāpārbauda, vai uz preču zīmi nav attiecināms neviens no direktīvas 3. panta 1. punktā minētajiem reģistrācijas atteikuma pamatojumiem, ņemot vērā katru no šīm precēm un pakalpojumiem, un tā var nonākt pie dažādiem secinājumiem atkarībā no konkrētajām precēm un pakalpojumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Koninklijke KPN Nederland*, 73. punkts).

33 Turklāt direktīvas 13. pantā paredzēts, ka, ja pamatojums preču zīmes reģistrācijas atteikumam pastāv attiecībā tikai uz dažām precēm vai pakalpojumiem, kam šī preču zīme tikusi pieprasīta, reģistrācijas atteikums attiecas tikai uz šīm precēm vai pakalpojumiem.

34 No tā izriet, no vienas puses, ka direktīvas 3. pantā minēto atteikuma pamatojumu vērtējums ir jāveic par katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir pieteikta preču zīmes reģistrācija, un, no otras puses, lēmums, ar kuru kompetentā iestāde atsaka preču zīmes reģistrāciju, principā ir jāpamato attiecībā uz katru no minētajām precēm un pakalpojumiem.

35 Šis secinājums nevar tikt atspēkots, ja kompetentajā iestādē iesniegtais pieteikums par visām precēm un pakalpojumiem neattiecas pakārtoti uz konkrētās preču zīmes reģistrāciju attiecībā uz atsevišķām preču un pakalpojumu klasēm vai attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, aplūkojot tos atsevišķi.

36 Kompetentās iestādes pienākums pamatot preču zīmes reģistrācijas atteikumu, ņemot vērā katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem šī reģistrācija tikusi lūgta, izriet arī no pamatprasības, ka visi valsts iestāžu lēmumi, ar kuriem tiek atteikta tiesību, kas ir atzītas Kopienu tiesībās, izmantošana, var tikt juridiski pārbaudīti, lai nodrošinātu šo tiesību efektīvu aizsardzību, un tādējādi šai pārbaudei ir jāattiecas uz pamatojumu tiesiskumu (šajā sakarā skat. 1987. gada 15. oktobra spriedumu lietā 222/86 *Heylens* u.c., *Recueil*, 4097. lpp., 14. un 15. punkts).

37 Tomēr, ja tas pats atteikuma pamatojums ir sniegts attiecībā uz vienu preču vai pakalpojumu kategoriju vai grupu, kompetentā iestāde var aprobežoties ar vispārēju vērtējumu attiecībā uz visām attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

38 Ņemot vērā iepriekšējo apsvērumu kopumu, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka kompetentajai iestādei, atsakot preču zīmes reģistrāciju, savā lēmumā ir jānorāda secinājums, pie kura tā ir nonākusi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kas minēti reģistrācijas pieteikumā, neatkarīgi no tā, kādā veidā šis pieteikums ir formulēts. Tomēr, ja tas pats atteikuma pamatojums ir sniegts attiecībā uz vienu preču vai pakalpojumu kategoriju vai grupu, kompetentā iestāde var aprobežoties ar vispārēju vērtējumu attiecībā uz visām attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

Par trešā jautājuma otro daļu

39 Ar trešā jautājumu otro daļu, kura ir jāizvērtē kā nākamā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīva ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu,

lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

40 *BBM* norāda, ka tiktāl, ciktāl tā apskata jautājumu par tiesas jurisdikciju lemt par preču zīmes atšķirtspēju "attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem [atsevišķi]", šis jautājums sakrīt ar pirmo jautājumu un uz to ir jāatbild tāpat. Turklāt tiktāl, ciktāl tā norāda uz iespējamām pretrunām starp iepriekš minēto spriedumu lietā *Koninklijke KPN Nederland* un "valsts tiesiskā regulējuma par tiesas jurisdikciju [prasības pret valsts iestādes lēmumu gadījumā]" interpretāciju, trešā jautājuma otrajai daļai nav faktiska pamata. No minētā sprieduma izrietot, ka valsts tiesu kompetences robežas ir paredzētas valsts tiesību normās.

41 Turpretī Vācijas valdība norāda, ka tiesas kontroles ierobežošana ar valsts normām ir izslēgta attiecībā uz preču zīmes atšķirtspējas izvērtēšanu, ko veic atsevišķi attiecībā uz preci vai pakalpojumu. Kā tas ir interpretēts iepriekš minētajā spriedumā lietā *Koninklijke KPN Nederland*, direktīva šajā sakarā sniedz kompetentajām iestādēm obligātās norādes to lēmumu pieņemšanai. Atbilstoši šīs valdības uzskatam tiesas, kuru uzdevums valsts tiesību sistēmā ir tikai pārbaudīt šo lēmumu tiesiskumu, var un tām ir pienākums lemt arī attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, proti, par katru klasi atsevišķi. Tomēr minētā valdība piebilst, ka kompetentajai iestādei nav atsevišķi jāsniedz norāde par katru preci vai pakalpojumu, ja ir iespējams izdarīt apkopojošu secinājumu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir jāveic identisks vērtējums par to, vai apzīmējumu var aizsargāt.

42 Atbilstoši Komisijas uzskatam direktīva pieļauj, ka valsts tiesību akti par tiesas jurisdikciju, izskatot prasību par kompetentās iestādes lēmumu, tiek interpretēti tādējādi, ka, ja preču zīmes pieteicējs nav iesniedzis pakārtotu reģistrācijas pieteikumu par precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem šī iestāde nebūtu norādījusi nevienu atteikuma pamatojumu, [valsts tiesību akti] liedz šai tiesai izdot rīkojumu minētajai iestādei reģistrēt preču zīmi attiecībā uz daļu preču vai pakalpojumu. Pēc Komisijas domām, *LBM* atbilst direktīvai — it īpaši tās 3. un 13. pantam —, kura dalībvalstīm piešķir plašu brīvību, izstrādājot valsts procedūras preču zīmju jomā.

Tiesas vērtējums

43 Vispirms ir jāatgādina, ka ar direktīvu, kā tas izriet arī no tās trešā apsvēruma, netiek veikta dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptveroša tuvināšana un tajā paredzētā tuvināšana ir ierobežota ar tām attiecīgo valstu tiesību normām, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu.

44 Turklāt saskaņā ar tās piekto apsvērumu šī direktīva dalībvalstīm dod tiesības noteikt procesuālos noteikumus tostarp attiecībā uz preču zīmju reģistrāciju un it īpaši reģistrācijas procedūru veidu.

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, nepastāvot Kopienu tiesiskajam regulējumam jautājumā par īpašu jomu, kas izriet no Kopienu tiesībām, katras dalībvalsts tiesību sistēmas ziņā ir noteikt tiesvedības procesuālos noteikumus, kam jānodrošina tiesību, kuras tiesību subjektiem piešķir Kopienu tiesības, aizsardzība, un šie

noteikumi nedrīkst būt nelabvēlīgāki par noteikumiem, kas attiecas uz līdzīgām iekšēja rakstura prasībām (līdzvērtības princips), un tie nedrīkst padarīt praktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu to tiesību īstenošanu, kas izriet no Kopienu tiesību sistēmas (efektivitātes princips) (šajā sakarā skat. 2001. gada 6. decembra spriedumu lietā C-472/99 *Clean Car Autoservice, Recueil*, I-9687. lpp., 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Tomēr attiecībā uz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamata lietā, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu, lemt par preču zīmes atšķirtspēju atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kas minēti šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikumā, gadījumā, ja nedz šis pieteikums, nedz minētās iestādes lēmums neattiecas uz preču vai pakalpojumu kategorijām vai precēm un pakalpojumiem, aplūkojot tos atsevišķi, šāda tiesu jurisdikcijas ierobežošana nevar tikt uzskatīta par tādu, kas ir pretrunā efektivitātes principam, it īpaši tādēļ, ka ieinteresētā persona pēc sprieduma, kas tai ir pilnībā vai daļēji nelabvēlīgs, var iesniegt jaunu preču zīmes reģistrācijas pieteikumu. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai ir ievēroti minētie līdzvērtības un efektivitātes principi.

47 Tāpat no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesai, kas izskata prasību par kādu lēmumu, kas pieņemts par preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, savas kompetences, kas ir definēta piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā, ietvaros ir jāņem vērā arī visi nozīmīgie fakti un apstākļi (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Koninklijke KPN Nederland*, 36. punkts).

48 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešā jautājuma otro daļu ir jāatbild, ka direktīva ir interpretējama tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas liedz tiesai, kura izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu, lemt par preču zīmes atšķirtspēju atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kas

minēti preču zīmes reģistrācijas pieteikumā, tādēļ ka nedz šis pieteikums, nedz šis lēmums neattiecas uz preču vai pakalpojumu kategorijām vai precēm un pakalpojumiem, aplūkojot tos atsevišķi.

Par otro jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu

49 Ar otro jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu, kas ir jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīva ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu, ņemt vērā faktus un apstākļus, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas brīža.

Par pieņemamību

50 Savos apsvērumus *BBM*, pirmkārt, attiecībā uz šiem jautājumiem izvirza iebildi par nepieņemamību.

51 Tā ir pamatota ar ideju, ka "nozīmīgie fakti un apstākļi", kas ir jāņem vērā, būtu atšķirīgi sakarā ar laikposmu, kas pagājis starp *BBM* lēmuma pieņemšanu un tiesas, kas izskata prasību par šo lēmumu, nolēmumu. Tomēr no iesniedzējtiesas lēmuma nekādi neizrietot, ka šāda maiņa patiešām ir notikusi. Līdz ar to šie jautājumi esot tīri teorētiski vai hipotētiski un tādējādi — nepieņemami.

52 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 234. pantā iedibinātās sadarbības starp valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesa, kura iztiesā prāvu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, var noteikt, ņemot vērā lietas īpatnības, cik nepieciešams ir prejudiciālais nolēmums šīs tiesas sprieduma taisīšanai un cik nozīmīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tomēr Tiesa nevar pieņemt nolēmumu par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu, ja ir acīmredzami skaidrs, ka šīs tiesas pieprasītajai Kopienu tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamata prāvas īstenajiem apstākļiem vai priekšmetu vai ja problēmai ir hipotētisks raksturs (šajā sakarā skat. 2005. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-350/03 *Schulte*, Krājums, I-9215. lpp., 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Attiecībā uz šiem jautājumiem tas tā nav. Faktiski iesniedzējtiesa norāda, ka tad, kad tai ir jāizskata prasība par kompetentās iestādes lēmumu, ir iespējams, ka pamata lietas apstākļos valsts tiesiskais regulējums liedz ņemt vērā visus nozīmīgos faktus un apstākļus. Tā ierosina, ka šāds nozīmīgs fakts reģistrācijas pieteikuma pārbaudē varētu būt tas, ka nepastāv nekāds atteikuma pamatojums attiecībā uz dažām precēm, uz kurām attiecas šis pieteikums, turpretim tāds pastāv attiecībā uz pārējām precēm.

54 Šādos apstākļos šķiet, ka otrais jautājums un trešā jautājuma pirmā daļa nav teorētiski vai hipotētiska rakstura un tādējādi ir pieņemami.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

55 *BBM* norāda, ka direktīvas 3. pants nevar sniegt nekādu atbildi uz otro jautājumu.

56 Pamatojoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Koninklijke KPN Nederland*, kā arī uz direktīvas 3. panta 3. punkta otro teikumu, Vācijas valdība norāda, ka apmērs, kādā ir ņemami vērā fakti un apstākļi, kas ir radušies vai ir atklāti tikai pēc kompetentās iestādes lēmuma par preču zīmes reģistrācijas pieteikumu pieņemšanas, ietilpst dalībvalstu kompetencē.

57 Komisija piekrīt šim viedoklim un piebilst, ka valsts tiesību normām, kas liedz tiesai atzīt par prettiesisku kompetentās iestādes lēmumu, pamatojoties uz faktiem un apstākļiem, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas, ir jāatbilst līdzvērtības un efektivitātes principam.

Tiesas vērtējums

58 No vienas puses, Tiesa jau ir nospriedusi, ka kompetentajai iestādei ir jāņem vērā visi nozīmīgie fakti un apstākļi, kas pastāvēja pirms galīgā lēmuma par preču zīmes reģistrācijas pieteikumu pieņemšanas, un, no otras puses, ka tiesai, kas izskata prasību par šādu lēmumu, ir jāņem vērā arī visi nozīmīgie fakti un apstākļi savas kompetences, kas ir definēta piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā, īstenošanas ietvaros (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Koninklijke KPN Nederland*, 36. punkts).

59 Šādās prāvās, kā to pareizi norāda Komisija, valsts tiesai ir jākontrolē kompetentās iestādes attiecīgā lēmuma tiesiskums. Tomēr šo lēmumu var pieņemt, tikai ņemot vērā faktus un apstākļus, kurus šī iestāde varēja zināt brīdī, kad tā pieņēma savu lēmumu.

60 Tātad ir jāsecina, ka valsts tiesību sistēma var liegt tiesai, kas izskata apelāciju par kompetentās iestādes lēmumu, lai izvērtētu tā tiesiskumu, ņemt vērā faktus un apstākļus, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas.

61 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu un uz trešā jautājuma pirmo daļu ir jāatbild, ka direktīva ir interpretējama tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu, ņemt vērā faktus un apstākļus, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas brīža.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, ir jāinterpretē tādējādi, ka:

— **kompetentajai iestādei, atsakot preču zīmes reģistrāciju, savā lēmumā ir jānorāda secinājums, pie kura tā ir nonākusi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kas minēti reģistrācijas pieteikumā, neatkarīgi no tā, kādā veidā šis pieteikums ir formulēts. Tomēr, ja tas pats atteikuma pamatojums ir sniegts attiecībā uz vienu preču vai pakalpojumu kategoriju vai grupu, kompetentā iestāde var aprobežoties ar vispārēju vērtējumu attiecībā uz visām konkrētajām precēm vai pakalpojumiem;**

— **tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas liedz tiesai, kura izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu, lemt par preču zīmes atšķirtspēju atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kas minēti preču zīmes reģistrācijas pieteikumā, tādēļ ka nedz šis lēmums, nedz šis pieteikums neattiecas uz preču vai pakalpojumu kategorijām vai precēm un pakalpojumiem, aplūkojot tos atsevišķi;**

— **tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par kompetentās iestādes lēmumu, ņemt vērā faktus un apstākļus, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas brīža.**

[Paraksti]